

Свою літературну діяльність почав він в поступових чеських часописах у р. 1922: в „Часі“, в журналі „Шлях“ та інш. Тепер Шнобр працює майже у всіх найліпших часописах і щоденниках: „Народні Освобозені“, „Розгляди по літературі“, „Чесько-словенські новіни“, „Джерела“, „Гість“, „Центральна Європа“, „Слявіш Рундшай“ та інш.

Крім того, дописує він з ділянки книгознавства і народньої вихови до часописів: „Часопис Чеськословенських Бібліотекарів“, „Словянське Книгознавство“, „Чеська Освіта“, „Бібліофіл“ та інш. В журналах „Огляд“, „Сучасність“, „Нова свобода“, „Субота“, „Літературна Трибуна“, „Критика“, „Північ і Схід“ та інш. Шнобр містить свої критики та статті на прояви суспільного життя.

Працює Шнобр і в ділянці народнього виховання, у літературному відділі „Масарикового Народньо-виховного Інституту“. Тут, між іншим, узяв участь у складенні списку книг для народніх бібліотек і для бібліотек для в'язнів. Як поет, Шнобр вже має не одну збірку виданих своїх поезій. В 1926 р. вийшла перша його збірка „Спіраля днів“; в 1927 р. вийшли дві його збірки: „Джерела весни“ і „Блакитні хвилі“, в 1928 р. появилася „Мельодія Світла“, 1929 р. „Північне Сяйво“, а 1933 р. „Троянда і Смерть“. В перших збірках своєї лірики шукає поет свого поетичного кредо. І лише в збірці „Північне Сяйво“ найшов він своє поетичне „я“.

Всі рядки його лірики просякнуті єдиною тугою по „Весні життя“ та „Любовю і Вірою“. Хоч іноді відчуваються і трагічні мотиви, але цей трагічний елемент не є ціллою творчості Шнобра, це лише тінь на життєвому шляху, на котрому людське серце трохи засумує, але поборе у собі тимчасову відсутність рівноваги глибокою вірою в етичні цінності цього світу.

„Спіраля Днів“ була голосом юнака, що понад міру вірив усьому, шукав віри й кохання і відчував їх навколо, страждав від невдач, але не переставав боротись за здійснення своїх мрій. „Блакитні Хвилі“ дають мистецький образ жінки, яка кохає, це є книга кохання і поезія вірності. Збірка „Мельодія світла“ дзвенить ніжними тонами і світить цілою гамою барв на верху найтяжчих джерел щоденного життя. Тут відчуваємо найінтимніші моменти з життя людини. Ці ж мельодії відбилися і в його поезіях „Джерела Весни“. Ця лірика є відгуком правди-дійсності і мрій, це як крик душі людини, чоловіка і жінки, кохання, афектів і віри. Це є злиття двох людських істот в коханні.

В збірці „Північне Сяйво“ поет сповідує найглибші прояви свого серця, схвилюваного дійсністю щоденного життя. Ця лірика повстала з туги поета за ренесансом життя, поетичною оцінкою тасмних хвиль життя. Це є визнання віри поета, його молитва... Поет вірить, що життя й мистецтво мають багато спільного, переплітаються в тісних взаємовідношеннях. Єство людської долі залежить від взаємних зв'язків життя й мистецтва. „Дерево збурене від самого кореня шумить свою пісню про

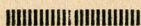
світло в темноті, про серце в зав'язях, про оману кохання..."

Центром всієї поезії Шнобра є людина, її доля, любов і віра. Поезія для нього є шлях до людини і до цілого людства. Він з нею піднімається у висоту і глибоко вірить у людину в найліпшому змислі цього слова, у людяність.

Його збірка, що недавно вийшла „Троянда й Смерть“ це кривавий голос про останні хвилини людини, про смерть... Вона йде за людиною, як тінь уже від коліски. І поет схвильований долею людини, що вже від народження призначена смерті. Він глибоко заглянув аж до основ життя і над ним зриває огню троянду, пізнавши жахливу правду знищення всього. Але поет вірить, що виростуть нові троянди, нове життя.

Крім цих збірок вийшли його окремі вірші в бібліофільському виданні, розкішно ілюстровані видатними чеськими графіками: „Бібліотекар і Панна“, „Друга Батарей“, і „Молитва“.

В 1928 р. Шнобр написав ліричний вступ (Міленці) „Коханці“ до збірки гравюр Кареля Штіки. В р. 1930 працював над бібліографічним виданням „Золотої Прялки“ Ербена; а в р. 1931 видав „Das maerisch schlesische Schrifttum“. Таким скорим темпом розвиває свою літературну працю один з нових прихильників українців.



Атос.

Українська література ХІХ. і ХХ. вв. в У.З.Е.

Появився 27. зшиток Української Загальної Енциклопедії. Містить він низку інформаційних статей на різні теми, що належать до гасла „Україна“; а між цими статтями є й про українське письменство 19. і 20. вв. Під статтею підписаний Михайло Рудницький.

Стаття, неначе б то строго інформаційна, подає історичний огляд українського письменства, коротко згадуючи про напрямки й течії та про більших і менших репрезентатив тої чи іншої доби. Стаття мала б бути зовсім об'єктивною.

На рахунок тієї об'єктивної повноти нарису (а не особистих симпатій чи уподобань) слід би зачислити досить докладний перелік радянських українських письменників і поетів, серед яких зустрічаємо такі „відомі“ прізвища як: В. Гжицький, І Кириленко, Г. Коцюба, П. Тимченко, Б. Тенета, Ю. Шпол, І. Микитенко, Д. Тась, М. Дубовик, А. Дикий, Т. Масенко, Р. Троянкер, І. Маловічко, С Воскресасенко, Я. Гримайло, В. Кузьмич і багато інших,

Та, на жаль, переконаємося, що цей інформаційний нарис, а надто в енциклопедії, далеко неповний, необ'єктивний. Тільки не знаємо, яким чинником це пояснити.